

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 033495 25 Кж 10
Бања Лука, 21.04.2026. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Сњежане Кудрић и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Андрее Гранолић у кривичном предмету против оптужених С.Л., Д.Т., О.Ш. и А.Г. због кривичног дјела неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 2. и 1. Кривичног законика Републике Српске, а оптужених Д.Т. и О.Ш. и због кривичног дјела омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 2. у вези са ставом 1. истог законика, те оптуженог А.Г. и због кривичног дјела омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 1. истог законика, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца из Бањалуке и браниоца оптуженог С.Л., адвоката Александра Томашевића из Бања Луке изјављеним против пресуде Окружног суда у Бања Луци број 11 0 К 033495 24 К од 18.03.2025. године у сједници вијећа одржаној дана 21.04.2026. године, у присуству републичког јавног тужиоца Бранка Митровића, оптуженог С.Л. и браниоца Александра Томашевића, браниоца оптуженог Д.Т. адвоката Саше Лаботића, браниоца оптуженог А.Г., адвоката Миле Ковачевића, а у одсутности уредно обавијештеног оптуженог А.Г. је донио

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног јавног тужиоца из Бањалуке и браниоца оптуженог С.Л. и у осуђујућем дијелу потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 033495 24 К од 18.03.2025. године, а дјелимичним уважавањем жалбе окружног јавног тужиоца у Бањој Луци у ослобађајућем дијелу укида ова пресуда у односу на оптужене Д.Т., О.Ш. и А.Г. и предмет враћа истом суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бања Луци број 11 0 К 033495 24 К од 18.03.2025. године оптужени С.Л. је оглашен кривим да је починио кривично дјело неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 2. и 1. Кривичног законика Републике Српске (КЗ РС) описано у изреци пресуде под тачком 1. те на основу наведеног законског прописа и чланова 42, 43, 44, 46. и 52. истог законика је осуђен на казну затвора у трајању од шест година у коју је урачунато вријеме проведено у притвору од 11.10.2023. године па надаље. Поред изречене казне затвора основу члана 207. став 8. КЗ РС од оптуженог С.Л. је одузет предмет и материја према потврди о одузимању предмета, Полицијске управе Градишка, Одјељење

криминалистичке полиције број 20-02-115/23 од 11.10.2023. године, који се по правоснажности ове пресуде имају уништити и то прозирна ПВЦ врећица са плавим дезеном са зип затварачем у којој се налазе трагови опојне дроге *Cannabis sativa L.* На основу одредбе члана 139. Закона о кривичном поступку Републике Српске (ЗКП РС) оптуженом С.Л., по правоснажности пресуде, се има вратити привремено одузети по потврди о одузимању предмета, Полицијске управе Градишка, Одјељење криминалистичке полиције, број 20-02-115/23 од 11.10.2023. године и то мобилни телефон „iPhone“, модел А2105, црне боје и СИМ картицу броја На основу одредбе члана 99. став 1, у вези са чланом 96. став 1. и став 2. тачке а), д), е) и ж) и став 3, те члана 97. став 1. и 2. ЗКП РС, оптужени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка на име приступа свједока на главни претрес, трошкова вјештачења и трошкова лијечења док се налазио у притвору у укупном износу од 461,98 КМ и судски паушал у износу од 300,00 КМ, све у року од 15 дана од правоснажности пресуде, под пријетњом принудног извршења, те је обавезан исплатити награду и нужне издатке браниоца по службеној дужности, адвоката Александра Томашевића из Бања Луке, чији ће износ бити одређен посебним рјешењем, након правоснажности ове пресуде. Истом пресудом, на основу члана 298. тачка в) ЗКП РС оптужени Д.Т., О.Ш. и А.Г. су ослобођени од оптужбе (под тачком 2.) да су починили кривично дјело неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 2. и 1. КЗ РС, а оптужени Д.Т. (под тачком 3.) и О.Ш. (под тачком 4.) и кривично дјело омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 2. у вези са ставом 1. истог законика, те оптужени А.Г. (под тачком 5.) и кривично дјело омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 1. истог законика. На основу члана 100. ЗКП РС је одлучено да трошкови из члана 96. став 2. тачке а) до ђ) овог закона, као и нужни издаци оптужених Д.Т., О.Ш. и А.Г., те нужни издаци и награда њихових бранилаца, падају на терет буџетских средстава. На основу члана 208. став 4. КЗ РС од оптуженог А.Г. су одузети се предмети и материја по потврди о одузимању предмета, Полицијске управе Градишка, Одјељење криминалистичке полиције, број 20-02-45/23 од 26.04.2023. године (под тачком 6.) На основу члана 207. став 8. КЗ РС од свједока Ђ.Т. (тачка 7.) и С.Ђ. (тачка 8.) је одузета по потврдама о привременом одузимању предмета и то Полицијске управе Градишка, Одјељење криминалистичке полиције, број 20-02-177/22 од 30.11.2022. године и по потврди о одузимању предмета, Полицијске управе Градишка, Одјељење криминалистичке полиције, број 20-02-27/23 од 18.03.2023. године, док на основу члана 139. ЗКП РС (тачке 9. и 10.) је одлучено о враћању повремено одузетих предмета оптуженим Д.Т. и О.Ш.

Против те пресуде жалбе су благовремено изјавили, окружни јавни тужилац из Бања Луке и бранилац оптуженог С.Л., адвокат Александра Томашевић.

Жалба окружног јавног тужиоца је изјављена због одлуке о казни која је изречена оптуженом С.Л. за кривично дјело за које је побијаном пресудом оглашен кривим и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у дијелу пресуде којом су оптужени Д.Т., О.Ш. и А.Г., ослобођени од оптужбе да су починили кривично дјело неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 2. и 1. Кривичног законика Републике Српске, оптужени Д.Т. и О.Ш. и кривично дјело омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 2. у вези са ставом 1. истог законика, а оптужени А.Г. кривично дјело омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 1. истог законика, са приједлогом да се побијана пресуда у том дијелу укине и предмет врати на поновно суђење, а да се у преосталом дијелу побијана пресуда преиначи у одлуци о казни тако да се оптуженом С.Л. изрекне казна затвора у дужем трајању за кривично дјело за које је оглашен кривим, имајући при том у виду сврху кажњавања и узимајући у обзир све околности које су од утицаја на одмјеравање казне.

Бранилац оптуженог С.Л., адвокат Александра Томашевић жалбу је изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. и 2. ЗКП РС, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног законика, одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка, с приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако да се овај оптужени ослободи од оптужбе и плаћања трошкова кривичног поступка или да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Одговоре на жалбу тужиоца су поднијели бранилац оптуженог С.Л., адвокат Александар Томашевић, као и бранилац оптуженог Д.Т., адвокат Саша Лаботић, бранилац оптуженог О.Ш., адвокат Александар Јокић, те бранилац оптуженог А.Г., адвокат Миле Ковачевића. Браниоци оптужених Д.Т., О.Ш. и А.Г. у одговорима оспоравају наводе жалбе којима се побија ослобађајући дио првостепене пресуде којим су ови оптужени ослобођени од оптужбе да су починили кривично дјело неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 2. и 1. КЗ РС, оптужени Д.Т. и О.Ш. и кривично дјело омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 2. у вези са ставом 1. истог законика, а оптужени А.Г. кривично дјело омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 1. истог законика, те сви предлажу да се жалба тужиоца одбије као неоснована.

Сједница вијећа овог суда је одржана сходно одредбама члана 318. став 1. и 4. ЗКП РС, у присуству републичког јавног тужиоца Бранка Митровића, оптуженог С.Л. и његовог браниоца Александра Томашевића, адвоката Саше Лаботића и адвоката Миле Ковачевића, а одсутности уредно обавијештеног оптуженог А.Г..

На сједници је републички јавни тужилац изјавио да остаје код свих навода и приједлога жалбе окружног јавног тужиоца, а оптужени С.Л. и његов бранилац су изјавили да остају код свих жалбених приговора и навода који су образложени, те приједлога својих жалби, као и код навода и приједлога одговора на жалбу тужиоца. Истакли су одређене приговоре из својих жалби које су сматрали посебно важним и исте образложили. Оптужени С.Л. је прихватио наводе и приједлоге свог браниоца. Браниоци оптужених Д.Т. и А.Г. су остали код навода и приједлога одговора на жалбу тужиоца.

Суд је испитао побијану пресуду сходно члану 320. ЗКП РС, по свим наводима жалби имајући у виду дате одговоре бранилаца на жалбу тужиоца и стање предметних списа, па је одлучио као у изреци ове пресуде из разлога који слиједе.

Оспоравајући правилност и законитост побијане пресуде, жалба браниоца оптуженог указује на бројне облике битних повреда одредаба кривичног поступка, садржане у одредби члана 311. став 1. тачке з), и) и к) и став 2. ЗКП РС.

Неосновани су жалбени приговори браниоца оптуженог да је првостепени суд прекорачио оптужбу и тиме починио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка и) ЗКП РС, јер принцип који захтијева идентитет између оптужбе и пресуде, а који је садржан у одредби члана 294. став 1. ЗКП РС, у конкретном случају није повријеђен, обзиром да се побијана пресуда односи на лице које је оптужено и на дјело које је предмет оптужбе садржане у потврђеној оптужници, те је заснована на чињеничном стању утврђеном на главном претресу, па је на бази таквих утврђења извршена незнатна корекција у чињеничном опису дјела, које је остало у оквиру истог догађаја и истог кривичног дјела из потврђене оптужнице. Навођењем другог временског

периода за извршење појединих радњи није повријеђен идентитет оптужбе јер се измјена односи на временски оквир извршења кривичног дјела од почетка 2022. године до 11.10.2023. године.

Није основан приговор жалбе браниоца оптуженог да се побијана пресуда заснива на доказима на којима се не може заснивати. Наиме, жалба сматра да код примјене посебних истражних радњи тајно праћење и техничко снимање лица и транспортних средстава и предмета који су у вези са њима из члана 234. став 2. тачка г) ЗКП РС је битно извршити техничко снимање и да у супротном забиљешка полицијског службеника о тајном праћењу и поднесени извјештаји немају доказну снагу. Наиме, одредба члана 234. став 2. тачка г) ЗКП РС је формулисана тако да обухвата једну посебну истражну радњу која има више облика тајно праћење лица и транспортних средстава и техничко снимање (аудио/ видео). Ради се о једној радњи са алтернативним или комбинованим начином провођења а не о обавезној кумулацији. Није само по себи незаконито и не обавезује наредба суда да се мора у цјелости одобрена мјера провести.

Супротно наводим жалбе овлаштена службена лица су законито провела тајно праћење на основу усмене наредбе надређеног у складу са чланом 5. став 1. тачка 6. Закона о полицији и унутрашњим пословима и о томе сачинила службену забиљешку број 20-02-10/23 од 11.01.2023. године. Евентуални протек времена од предузимања службене радње и састављања службене забиљешке представља питање оцјене њене вјеродостојности, а не питање законитости. Њена вјеродостојност је додатно провјерена кроз саслушање службених лица и потврђена другим изведеним доказима, те их суд цијени у складу са принципом слободне оцјене доказа.

Неоснован је приговор жалбе да се побијана пресуда заснива искључиво на споразумима о признању кривице односно донесеним пресуда по закљученом споразуму саизвршилаца предметно кривичног дјела, јер није једини доказ у поступку. Одлучне чињенице су утврђене и другим изведеним доказима, а суд је извршио слободну оцјену доказа појединачно и у међусобној вези.

Без основа је и жалбени приговор којим се указује да Ђ.Т. у тренутку док је био лишен слободе није могао да буде саслушан као свједок и да је био под дејством наркотика, па је поступање истражних органа незаконито и тиме је изјава овог свједока дата на записник о саслушању незаконит доказ. Наиме, чињеница да је саслушан у својству свједока у овом кривичном поступку, иако је истовремено био лишен слободе због прекршаја, не представља повреду закона, будући да ЗКП РС не забрањује да лице лишено слободе због прекршаја, буде саслушано у својству свједока, када за то постоје законски разлози и када су му уредно дата сва процесна упозорења, што је у конкретном случају неспорно учињено. Сем тога, од часа лишења слободе када је утврђено да је под дејством наркотик а на основу теста, прошло је више од 12 часова и 45 минута, па дата изјава у својству свједока није незаконита. Осим тога тужилац има право да одреди статус лица у истражном поступку да ли ће неко лице имати статус осумњиченог или свједока.

Жалба браниоца овог оптуженог приговара да у записнику о саслушању свједока нису унесена питања, не наводећи о којим се свједоцима ради и која питања нису унесена. О садржини записника и уношењу питања овај суд је више пута говорио у својим одлукама. Саслушање свједока се обавља тако што се позове да изнесе све што му је о предмету познато, а у смислу прописа члана 63. став 2. ЗКП РС у записник о саслушању свједока се уносе питања само ако је то потребно. А потребно је, по правилу,

увијек кад се постављање неког питања одбија, будући да се управо и једино баш уношењем забрањеног питања у записник свим учесницима у поступку и вишем суду на тај начин омогућава контрола правилности одбијања постављеног питања. Такође могу се уносити, ако је то потребно, ради разјашњења датог исказа, утврђивања правог смисла одговора и слично. Овдје се очигледно не ради о тој ситуацији, већ само о погрешном поимању ове одредбе од стране жалиоца, па је тај приговор неоснован.

Такође, неосновани су наводи жалбе да су искази свједока Ј.К. дати на записник од 11.10.2023. године и исказ свједока Н.В. незаконити докази јер исти нису потписани на страницама записника на којима се налази изјава ових свједока. То што једна станица записника није потписана не представља такав недостатак који би за посљедицу имао незаконитост доказа. Одбрана при томе није указала нити доказала да је садржај записника мијењан, дописиван. Ради се о формалном недостатку који није од утицаја на законитост и доказну вриједност записника. Исти су сачињени у складу са чланом 65. став 2. ЗКП РС. Из стања списка произилази, да је против Ј.К. претходно вођен поступак у својству осумњиченог који је обустављен и тиме је престало својство осумњиченог, чиме нису постојале законске сметње да исто лице буде саслушано у својству свједока у односу на друге осумњичене.

Жалба браниоца оптуженог из критике чињеничног стања неосновано изводи закључак да пресуда нема адекватно образложење о одлучним чињеницама. Жалба не говори о којим то одлучним чињеницама пресуда није дала разлоге, већ се бави чињеничном основом пресуде. То што жалба није задовољна утврђеним чињеницама и види их у другом свјетлу него пресуда, не може се сврстати у битну повреду одредаба кривичног поступка због одсуства разлога о одлучним чињеницама.

Жалбени приговори који се пресуди упућују због неразумљивости изреке, њене супротности образложењу, одсуству разлога о одлучним чињеницама и међусобној супротстављености датих разлога, су неосновани. Радње оптуженог су у изреци пресуде јасно описане и одређене како појединачно тако и у међусобној повезаности, као реална дјелатност и са психичким односом према њима. Овакав опис садржи све елементе бића кривичног дјела за које је оптужени оглашени кривим. Дати разлози за утврђено чињенично стање у изреци су сасвим јасни, потпуни, одређени и међусобно усклађени као једна разумљива цјелина.

Суд се детаљно и систематски бавио и дао јасне и одређене одговоре о супротстављеним доказима, а посебно о исказима у којима свједоци говоре различито од казивања у истрази. Погрешно жалба сматра да суд заснива пресуду на исказима из истраге, јер се њиховим коришћењем у директном или унакрсном испитивању долази до потпуног, тачног и истинитог исказа на главном претресу, чији они саставни дио постају.

Првостепени суд је у детаљној и озбиљној оцјени подвргао све доказе који се односе на тврдње одбране оптуженог С.Л. да су докази прибављени саслушањем свједока у истрази резултат принуде и злоупотребе од стране службених лица. Овом анализом дошао је до поузданих закључака да су докази прибављени без принуде и обмане и да су као такви потпуно законити. На њима је засновао утврђивање одлучних чињеница, а не на исказима које су без основа и неувјерљиво измијењене дали на главном претресу. Стога жалбени приговори и јесу у суштини приговори чињеничној садржини ових исказа којима се жели ревидирати утврђено чињенично стање. О томе је првостепени суд дао јасне и разумљиве, а и за овај суд прихватљиве разлоге на које се жалилац упућује.

Неосновани су наводи жалбе браниоца оптуженог, да је побијана пресуда мањкава јер суд није одлучио од одузимању ДВД снимка прибављеног од трговинске радње „PS Servis“. Предметни снимак представља доказ изведен у овом поступку ради утврђивања одлучних чињеница, а не предмет у односу на који је потребно донијети посебну одлуку о трајном одузимању предмета у смислу одредаба ЗКП РС. Из стања списка произилази да је наведени снимак кориштен искључиво као доказ и да је суд његову садржину цијенио заједно са осталим изведеним доказима, при чему је исти послужио за потврђивање контакта и састанка осуђеног Р. и свједока С.Ђ., чињеница релевантних за предметни догађај. Стога околност што у изреци побијане пресуде није донесена посебна одлука о одузимању ДВД снимка не представља битну повреду одредаба ЗКП РС, нити утиче на законитост и правилност побијане пресуде.

С обзиром на изложено нису основани жалбени приговори да је првостепени суд починио битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке з), и) и к) и став 2. ЗКП РС, те члана 6. став 1. Европске конвенције о заштити људски права и слобода.

Жалба браниоца оптуженог упућује на безуспјешну критику правилности и потпуности, чињеничне основе побијане пресуде, са тврдњом да није заснована на стању изведених доказа који у одсуству битних повреда изнесених у жалбама, нису доведени у питање кроз утврђивање чињеница одлучних за пресуђење ове кривичне ствари. Супротно наводима жалбе све одлучне чињенице су потпуно утврђене, а докази оцијењени како то закон прописује и дат им је онај значај који реално у склопу укупне процесне грађе имају у овој кривичној ствари. Они пружају реалну подлогу да се изведени закључци првостепеног суда о одлучним чињеницама прихвате као поуздани. Зато је чињенично стање потпуно и правилно утврђено и супротни жалбени приговори су неосновани.

Ови приговори немају реално упориште у изведеним и оцијењеним доказима на којима је побијана пресуда заснована. Суштина жалбених приговора браниоца заснива се на критици односа суда према исказима свједока са тежњом да се докаже како је приликом њиховог саслушања у истрази примијењена сила, а што слиједом тога води ослобађању од оптужбе или евентуално блажој правној квалifikацији радњи оптуженог као кривичног дјела без учешћа више лица. За овакве тврдње чињенице које је суд утврдио не дају довољно основа. Суд оправдано не вјерује свједоцима који мијењају исказе да су у истрази били подвргнути притисцима и изнуђивању и да ти искази нису тачни, већ да је тачно оно што су рекли на главном претресу. Суд је саслушањем овлашћених лица, чијим се исказима не може упутити замјерка ни у једном сегменту од кога зависи њихова увјерљивост, непобитно утврдио правилност поступка саслушања свједока, без било какве обмане и принуде. Зато у овом поступку нема мјеста за прихватање супротних жалбених приговора, а другачије стање је могуће утврдити само у случају евентуалне кривичне осуде службених лица за одговарајуће кривично дјело против службене дужности у поступку који би се против њих водио. Зато је једино увјерљиво и логично казивање свједока које суд основано прихвата оно које су дали у истрази. Ти искази, које суд детаљно излаже, правилно цијени, доводи у међусобну везу и образлаже са јасним аргументима, када се доведу у везу са осталим доказима, посебно исказима оних свједока који су досљедни у давању исказа у истрази и на главном претресу, дају чврсту основу за извођење закључака о утврђеним чињеницама из изреке пресуде. Ови искази су правилно доведени у везу са доказима прибављеним посебним истражним радњама, телефонском комуникацијом, увиђајем, налазима вјештака, као и

осталим материјалним доказима које суд излаже и образлаже, а затим су заједно правилно оцијењени и из њих изведени закључци које је суд образложио. Приговори жалбе који се односе на дате различите исказе службених лица који су вршили службену радњу на главном претресу нису основани, имајући у виду садржај службене забиљешке и изведене материјале доказе.

Неосновани су наводи жалбе браниоца оптуженог да нема довољно доказа за закључак да је оптужени починио предметно кривично дјело из разлога што код њега није пронађена опојна дрога, нити да из садржаја комуникације не произилази директно помињање опојне дроге. Наиме, постојање кривичног дјела и учешће оптуженог у његовом извршењу се не доказује искључиво проналаском опојне дроге код оптуженог, нити је такав доказ законски услов за утврђивање кривице. Суд је своју одлуку засновао на цјелокупној оцјени свих изведених доказа, како непосредних тако и посредних, који се међусобно допуњују и чине затворен и логички повезан доказни склоп. Наведени докази нису постали изоловани већ су међусобно сагласни у погледу битних чињеница и потврђени другим изведеним доказима. Околност да приликом претреса није пронађена опојна дрога, нити да комуникација садржи изричито помињање опојне дроге, не доводи у питање закључак у побијаној пресуди имајући у виду да се оваква кривична дјела по својој природи често реализују прикривено уз избјегавање директног помињања опојне дроге у комуникацији и без држања већих количина код себе. Првостепени суд је све изведене доказе цијенио појединачно и у међусобној вези, па је на основу тако извршене анализе несумњиво утврдио да је оптужени починио предметно кривично дјело за које је и оглашен кривим, због чега су наводи жалбе браниоца неосновани.

Разлоге о свему наведеном у чињеничном сегменту побијане пресуде које је дао првостепени суд прихвата у потпуности и овај суд, па на њих упућује и жалиоца.

Чињенична утврђења побијане пресуде, супротно приговорима који се износе у жалби, су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на бројним доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су изнесени у образложењу побијане пресуде, су оцијењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС.

На правилно утврђено чињенично стање, правилно је примијењен Кривични законик и радње оптуженог, онако како су описане у изреци побијане пресуде правилно су квалификоване као кривично дјело неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 1. и 2. КЗ РС.

У оквиру општих правила о одмјеравању казне, у смислу одредбе члана 52. став 1. КЗ РС, првостепени суд је правилно утврдио све околности које су од значаја за висину казне и тим околностима, у односу на оптужене, дат је правилан значај. Као олакшавајуће околности, правилно су цијењене личне и породичне прилике оптуженог. При том, првостепени суд је правилно цијенио као отежавајућу околност на страни оптуженог чињеницу да је специјални повратник и вишеструко осуђивано лице, односно седам пута је пресуђиван у периоду од 1999. године до 2017. године, да је предметно кривично дјело починио у релативно дугом временском периоду (више од двије године), са више од 40 радњи извршења, према већем броју лица. Цијенећи наведене околности у укупном збиру, правилно је оптуженог осудио на казну затвора у трајању од шест година за кривично дјело за које је оглашен кривим. Разлоге дате у побијаној пресуди у оцјени свих тих околности, овај суд прихвата као ваљане, те налази да је казна затвора утврђена побијаном пресудом у трајању од по 6 (шест) година у сразмјери са тежином дјела, са

аспекта законом прописане казне за предметно кривично дјело (казна затвора од 5 до 15 година) и представља нужну и потребну мјеру казне ради остварења опште сврхе кажњавања из члана 43. КЗ РС.

Жалба браниоца оптуженог, није основана ни у дијелу којим се побија одлука о трошковима кривичног поступка, обзиром да је побијаном пресудом првостепени суд правилно обавезао оптуженог на плаћање трошкова поступка и судски паушал, а што је све у складу са одредбама члана 99. став 1. у вези са чланом 96. став 1. и 2. тачке а), д), е) и ж) и став 3. ЗКП РС.

Наводи жалбе окружног јавног тужиоца су довели у озбиљну сумњу начин на који је првостепени суд извршио оцјену исказа свједока и проведених доказа, чиме је у озбиљној сумњи остао и коначан закључак првостепеног суда да није доказано да су оптужени Д.Т., О.Ш. и А.Г. починили кривично дјело неовлаштена производња и промет опојних дрога из члана 207. став 3. у вези са ставом 2. и 1. КЗ РС, а оптужени Д.Т. и О.Ш. и кривично дјело омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 2. у вези са ставом 1. истог законика, оптужени А.Г. и кривично дјело омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 1. истог законика, по ком основу из члана 298. тачка в) ЗКП РС су ослобођени од те оптужбе, под тачкама 2,3, 4. и 5. изреке побијане пресуде.

Тако се жалбом основано указује да је у образложењу побијане пресуде остало нејасно зашто првостепени суд није поклатио вјеру исказима свједока Ј.К. који се односе на радње извршења кривичног дјела које се на терет стављају оптуженом Д.Т.. Наиме, из изјава свједока Ј.К. датих у истрази садржаних у записницима ПУ Градишка, број 20-02-1156/23 од 11.10.2023. године (доказ тужилаштва под редним бројем 164) и број 20-02-1156/23 од 12.10.2023. године (доказ тужилаштва под редним бројем 165) између осталог произилази да је у мају 2023. године оптужени Д.Т. опојну дрогу кокаин у количини од 20 грама, а коју опојну дрогу је претходно преузео од С.Л. продао овом свједоку. Исказе овог свједока из истраге првостепени суд цијени дајући разлоге због којих је нашао доказаним да је оптужени С.Л. учинио кривично дјело које му се ставља на терет, на страни 74 побијане пресуде између осталог наводи да је пажљивом анализом изјава свједока Ј.К. суд прихватио као истините и вјеродостојне исказе дате у фази истраге, садржане у записницима ПУ Градишка, број 20-02-1156/23 од 11.10.2023. године (ДТ 164) и број 20-02-1156/23 од 12.10.2023. године (ДТ 165), јер су оба исказа међусобно подударна и досљедно описују радње оптужених С.Д. и С.Л. у вези са преузимањем опојне дроге кокаин. Такође, побијана пресуда даје разлоге због којих исказу свједока Ј.К. који је дао на главном претресу није поклатио вјеру (као ни исказима других свједока који су на главном претресу промијенили исказе у односу на оне које су дали током истраге), између осталог, на странама 59 и 60 образложења побијане пресуде, наводи да су ради провјере навода тих свједока који су промијенили исказе (а међу којима је и Ј.К.) у својству свједока саслушани полицијски службеници, који су током истраге саслушавали те свједоке, те даље суд наводи да је поклатио вјеру исказима наведених полицијских службеника налазећи да су њихови искази међусобно сагласни, досљедни, професионални и без контрадикција, те да нису постојали ни логички ни чињенични разлози да се у њихов исказ посумња. У образложењу наводи да искази свједока који су мијењали изјаву на главном претресу су заснивани на тврдњама, без доказа о наводним незаконитостима (медицинском документацијом, притужбама или пријавама на рад полиције), суд није могао таквим наводима поклати вјеру. Насупрот томе, оцијене су законите и вјеродостојне њихове изјаве дате у фази истраге пред полицијским службеницима, јер су биле детаљне, логичне и усаглашене са осталим доказима у спису. Из напријед наведеног произилази да је суд поклатио вјеру изјавама

свједока Ј.К. које је дао пред полицијским службеницима у току истраге дана 11.10. и 12.10.2023. године, али само у односу на радње извршења које се оптуженом С.Л. стављају на терет. Овај суд сматра да ако је већ у овом дијелу поклонио вјеру исказима свједока Ј.К., да није јасно зашто првостепени суд није поклонио вјеру дијелу исказа тог свједока који се односе на радње извршења кривичног дјела које се на терет стављају оптуженом Д.Т..

Такође, побијана пресуда на исти начин поступа код оцјене доказа када утврђује да није доказано да је оптужени О.Ш. починио кривично дјело члана 207. став 3. у вези са ставом 2. и 1. КЗ РС. Надаље, у образложењу првостепене пресуде на странама 99 и 100 првостепени суд наводи, да није доказан чињенични навод из оптужнице да је оптужени О.Ш. средином 2023. године од С.Л. ради даље продаје преузео опојну дрогу кокаин у количини од око 4 грама, коју је продао лицу М.Х. за новчани износ од 800 КМ. У образложењу је наведено да је једини доказ и то посредни изјава свједока З. из истраге, коју изјаву првостепени суд прихвата у цјелости као тачну и вјеродостојну само у односу на радње извршења кривичног дјела које се оптуженом С.Л. стављају на терет, а не и код доказивања радње Ш., што је потпуно нејасно.

Надаље, у образложењу побијане пресуде на страни 99 се наводи да оптужба није доказала, да је оптужени А.Г. током 2023. године у више наврата, у свом стану у Градишци од осуђеног М.Р. преузимао опојне дроге ради даље продаје, нити да је истом 26.04.2023. године предао новац на име дуга за дрогу. Из стања списка произилази да је у два наврата, вршен претрес стана оптуженог Г. и то дана 26.04.2023. године и 11.10.2023. године, да су пронађене различите врсте опојних дрога у укупној количини од 10,6764 грама (што првостепени суд и наводи на страни 99 побијане пресуде), да је оптужени А.Г. дана 28.02.2023. године и дана 26.04.2023. године имао телефонску комуникацију са осуђеним М.Р. (а што произлази из доказа прибављених примјеном посебних истражних радњи надзор и техничко снимање телекомуникација), а да садржај ове комуникације упућује на закључак да је оптужени А.Г. набављао опојне дроге од осуђеног М.Р., ради даље продаје, па је нејасан закључак побијане пресуде да суд поклања вјеру исказу оптуженог у својству свједока датог на главном претресу тврдећи да је ове опојне дроге које су пронађене код њега, прибавио искључиво за личне потребе и то приликом путовања у иностранство, посебно када се има у виду да такав његов исказ није поткријеplен било каквим другим материјалним нити субјективним доказима. Овај суд сматра да је првостепени суд није довољно цијенио ове доказе и довео у међусобну везу са чињеницом да су код оптуженог А.Г. у два наврата у временском размаку од шест мјесеци пронађене опојне дроге.

Такође у односу на ослобађајући дио пресуде који се односи на радње оптужених Д.Т., О.Ш. и А.Г. описане у тачкама 2, 3, 4. и 5. изреке побијане пресуде, оправдано се у жалби тужиоца указује да је остало нејасно зашто првостепени суд није поклонио вјеру исказима саслушаних свједока, односно да није у довољној мјери цијенио исказе из истраге Д.З. од 14.07 и 11.10.2023. године те довођењем у везу са изјавом свједока В.С. из истраге од 11.10.2023. године и изјавом примјеном посебних истражних радњи Надзор и техничко снимање телекомуникација и Тајно праћење и техничко снимање лица, транспортних средстава и предмета који су у вези са њима. Ови свједоци су у истрази потврдили да су неколико пута конзумирали опојну дрогу кокаин са оптуженим Т. у његовом стану и стану А.К., у присуству О.Ш., А.К. и двије њима непознате дјевојке из Бања Луке, те су навели да су тим приликама сви заједно конзумирали опојну дрогу кокаин коју је у већини случајева доносио Д.Т., а да је видио да код себе има и Ш. Свједок З. је изјавио да је 01.02.2023. године у угоститељском објекту „...“ (који је власништво

О.Ш.), заједно са О.Ш., Д.Т. и три непозната момка, конзумирао опојну дрогу кокаин, коју је донио О.Ш.. Такође, и свједок Н.Б. у истрази је потврдио да му је поред куће Т. у вц у мјесту М., Т. дао на уживање опојну дрогу кокаин. И свједок В.Н. је потврдио да је био у стану код Т. и у угоститељском објекту „“ код Ш. када се конзумирала опојна дрога кокаин и да ју је доносио Т., да је код Т. и Ш. виђао мање количине кокаина у мањим провидним врећицама од по неколико грама. Свједок је такође навео да је у стану код Т. био више пута, а да су два пут биле журке на којима су били и Д.Т., О.Ш., В.С., Б.П. и Н.Б., а мисли да је био и Н.П.. Такође из пресретнуте комуникације ИИД 1216 остварена комуникација Л. и Ш. и посебне истражне радње тајно праћење, а обзиром на садржај разговора да се Ш. и други налазе у стану Х за које је утврђено да је стан мајке А.К. не желећи преко телефона одати локацију стана, те је рекао Л. да у стану имају Т., К., нека дјевојка и З., те описује да дође код Дома пензионера, али да ауто паркира иза да се не види. Завршеним тајним праћењем на наведеној локацији иза зграде уочено је паркирано возило које користе О.Ш. и Д.Т. – Ауди А8 рег. ознака Након неког времена испред стана са возилом долазе С.Л. и С.Л.1 – син С.Л., путничким аутомобилом „Голф 7“ регистарских ознака ... те се паркирају иза зграде и улазе у зграду. О овом тајном праћењу је сачињен Извјештај, МУП РС, ПУ Градишка, ОКП, број ... од ... године, који је суд прихватио као материјални доказ тужилаштва. Свједок Д.З. у својој изјави од 11.10.2023. године навео је да је дана 19.04.2023. године, у стану А.К., конзумирао опојну дрогу кокаин, коју је донио О.Ш., те да су том приликом ову опојну дрогу коју је донио О.Ш., конзумирали и А.К. и Д.Т.. Такође, овај свједок је навео да током те вечери О.Ш. у једном тренутку напустио стан, те да се вани задржао око 5 минута, након чега се вратио и донио опојну дрогу кокаин.

Исто тако, наводима жалбе тужиоца озбиљно је доведен у сумњу начин на који је првостепени суд оцијенио доказе и на крају закључак да није доказано да је оптужени А.Г. починио радњу описану у тачки 5. побијане пресуде, односно да није починио кривично дјело омогућавање уживања опојних дрога из члана 208. став 1. КЗ РС.

Првостепени суд је пропустио да цијени изјаву свједока В.Д., коју је дала у истрази дана 03.11.2023. године, а који записник је свједоку В.Д. предочаван приликом њеног саслушања на главном претресу и који је изведен као материјални доказ тужилаштва. У овој изјави свједок је, између осталог, изјавила да се повремено дружила са А.Г., да је исти боравио код ње у стану прије отприлике 4 до 6 мјесеци, када је донио како је свједок рекла „траву“ (опојну дрогу *Cannabis sativa* L) или „џоинт“ (импровизовану цигарету са овом опојном дрогом) коју је запалио, те да је и њој дао да испуши тај „џоинт“ са њим. Иако је у овој изјави свједок детаљно описала како је оптужени А.Г. код ње у стан донио опојну дрогу *Cannabis sativa* L првостепени суд није поклонио вјеру том исказу већ је, по мишљењу овог суда, потпуно неоправдано поклонио вјеру исказу овог свједока који је дала на главном претресу када је навела да не зна да ли је пушила „марихуану“ (опојну дрогу *Cannabis sativa* L) или обичну мотану цигарету, правдајући се да је попила пуно пива. Првостепени суд треба да критички цијени такве наводе оптуженог што у конкретном случају није учинио, будући да је у оцјени вјеродостојности исказа оптуженог као свједока потпуно занемарио исказ свједока В.Д. који је дала у току истраге, а у ком исказу је свједок на јасан и недвосмислен начин навела да јој је оптужени критичне прилике дао на уживање опојну дрогу *Cannabis sativa* L.

Овај суд налази да у побијаној пресуди нису правилно и потпуно цијењени provedени докази у погледу доказаности навода оптужбе па се као такав овај закључак првостепеног суда у погледу доказаности навода оптужбе показује произвољним, а оцјене исказа свједока, као кључних доказа оптужбе, остају недоследне и нејасне.

С обзиром на наведено примјеном члана 329. став 1. тачка б) ЗКП РС ваљало је жалбу тужиоца уважити, првостепену пресуду укинути и предмет вратити истом суду на поновно суђење.

У поновном поступку тај суд ће отклонити пропусте и недостатке на које му је указано овом одлуком, цијенећи и остале жалбене наводе који за сада нису цијењени, као и наводе одговора на жалбу, па ће тек након тога моћи донијети правилну и закониту одлуку.

Записничар
Андреа Гранолић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић